

Arrest

nr. 258 849 van 29 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEBLAERE
Kortrijksestraat 149
8870 IZEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. DEBLAERE en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 12 oktober 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 18 juni 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoekster diende op 8 oktober 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als meerderjarige afstammeling ten laste van haar Belgische vader.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 2 april 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 7 april 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 08.10.2020 werd ingediend door:

Naam: A.(…)

Voornaam: D.(…)

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar vader, de genaamde A.(…), A.(…) J.(…) (RR (…)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die te hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie worden de volgende documenten voorgelegd:

- *Arbeidscontract van de referentiepersoon van tewerkstelling bij DE KRINGLOOPWINKEL D.VZW W. met de loonfiches van juni tot augustus 2020.*
- *Huurovereenkomst*
- *Bewijs ziektekostenverzekering*
- *Brief advocaat van 27.11.2020 waarin wordt verklaard dat in augustus 2017 de vader zijn kinderen bezocht in het vluchtelingenkamp in Griekenland teneinde hen financieel te ondersteunen*
- *Bewijs van vliegtuigtickets naar Griekenland van referentiepersoon*
- *Foto's genomen in Griekenland betreffende het weerzien van zijn kinderen*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft, die is op geen enkele manier aangetoond.

Wat het ten laste zijn betreft, dit is ook niet aangetoond. Het feit dat referentiepersoon zijn kinderen heeft bezocht in Griekenland, is geen afdoende bewijs dat hij hen financieel/materieel ondersteunde om in hun levensonderhoud te voorzien. De brief van de advocaat stelt dat referentiepersoon betrokkene financieel ondersteunde, vóór zowel als na haar aankomst in België, maar hier wordt verder geen enkel bewijs van voorgelegd die de stelling bekrachtigt. De brief dient te worden beschouwd als een verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Er moet wel degelijk aangetoond worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en haar vader net voor de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine.

Het gegeven dat betrokkene sedert 12.10.2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat

betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Geen van de andere voorgelegde bewijsstukken doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De aanwezige raadsvrouw van verzoekster legde ter terechtzitting een aanvullende nota neer met nieuwe elementen, die zij op 23 juni 2021 eveneens per aangetekend schrijven verzond, waarbij zij de F-kaarten van de moeder, broer en zus toevoegde.

2.2. Deze aanvullende nota is niet voorzien in de bepalingen betreffende *"het administratief kortgeding"* uit de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), noch in de bepalingen van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV).

2.3. Gelet op het inquisitoriaal karakter van de rechtspleging en ter vrijwaring van de *paritas armorum*, dient deze aanvullende nota, die niet aan de verwerende partij ter beoordeling werd voorgelegd, uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"Verwerende partij heeft in dit dossier voorbarige conclusies genomen.

Het onderzoek naar het 'ten laste zijn' werd helemaal niet grondig en op een ernstige manier gevoerd.

1.

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat het 'land van herkomst' niet noodzakelijk het land is waarvan je de nationaliteit hebt, maar wel een ander land dan België (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725; RvV 10 september 2018, nr. 209.111).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (Rvs 14.02.2006, nr. 154.954 ; Rvs 2.02.2007 nr. 167.411).

2.

De voorwaarde van ten laste zijn in het herkomstland geldt niet als het gaat om een descendent die in het herkomstland nog geen 21 jaar was (RvV 26 januari 2017, nr. 181.327).

Welnu, verzoekster was op het moment dat ze Afghanistan verliet (maart 2016) slechts 18 jaar. Op het moment dat ze Griekenland verliet, was zij slechts 19 jaar !

Ten onrechte heeft verwerende partij aldus geoordeeld dat verzoekster moet voldoen aan de voorwaarde van 'ten laste zijn' !

Ten overvloede:

Verwerende partij gaat zomaar voorbij aan de omstandigheid dat vader zijn gezin, al die jaren voorafgaand aan hun aankomst in België, tot op vandaag, heeft ondersteund.

Verzoekster bewijst immers wel degelijk dat zij op het moment van haar aankomst in België tot op vandaag onvermogen én ten laste is van vader.

Dit blijkt afdoende uit het geheel van omstandigheden:

- *In 2010 is vader met zijn vrouw en zijn 7 minderjarige kinderen uit Afghanistan gevlucht omwille van gevechten tussen de Kuchi's en Qizilbash. Ware het aldus niet dat verzoekster aan de grens van Turkije en Iran het contact met zijn vader is kwijtgeraakt, zou verzoekster reeds in 2011, samen met vader en R.(...), bescherming hebben gekregen.*
- *Vader A.(...) A.(...) ondersteunde, vanuit België, zijn gezin verder in Afghanistan. Dit blijkt ontegensprekelijk uit het overzicht van GOFFIN Kortrijk waaruit blijkt dat vader tot eind 2015, met name tot aan het vertrek van zijn gezin in Afghanistan, geld overmaakte (stuk 3).*
- *Vader bleef ook, nadat het gezin is vertrokken uit Afghanistan, zijn gezin verder ondersteunen. Zo blijkt dat de vader zijn gezin bezocht in het vluchtelingenkamp in Griekenland teneinde hen financieel te ondersteunen:*
 - *Kopie van het vliegtuigticket op naam van de heer A.(...) A.(...) J.(...) met bestemming de luchthaven van Thessaloniki (stuk 4)*
 - *foto's genomen in Griekenland betreffende het weerzien van vader en zijn gezin (stuk 5)*
- *Ook na hun aankomst in België wordt verzoekster financieel ondersteund door hun vader.*
- *Verzoeker woont sedert zijn aankomst in België ononderbroken in de ouderlijke woning (stuk 6).*
- *Vader heeft vast werk (stuk 7).*

4.

De afhankelijkheidsrelatie kan aldus niet ernstig worden betwist !

Vader is zijn gezin gedurende de hele tijd verder blijven onderhouden, wat duidelijk blijkt uit het document van Money Transfer, de foto's en vliegtuigtickets (stukken 4 - 7).

Verzoeker woont op heden nog steeds in het ouderlijke huis.

De bestreden beslissing houdt een flagrante schending in van de motiveringsplicht en dient derhalve te worden vernietigd."

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster medische bewijsstukken, een overzicht van de betalingen van Goffin, een vliegtuigticket van haar vader, foto's van het bezoek van haar vader aan het vluchtelingenkamp, een attest van gezinssamenstelling en loonfiches van haar vader toe (Verzoekschrift, bijlagen 2-7).

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Ofschoon verzoekster zich in haar middel steunt op de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat zij de motieven kent, doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen. Zij bedoelt met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt daarom vanuit dit oogpunt onderzocht (cf. RvS 25 september 2002, nr. 110.660).

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de door verzoekster geschonden geachte artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit als haar juridische grondslagen.

Artikel 40ter, §2, 1°, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...) De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)"

De familieleden, bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, zijn:

"(...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)"

Artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 8 oktober 2020 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische vader. Verzoekster legde het bewijs neer van de betaling van de retributie, een kopie van haar Afgaans paspoort, een kopie van een geboortetest en een kopie van de geboortekte, een huurovereenkomst en een bewijs dat zij over een ziektekostenverzekering beschikte.

Verzoekster werd gevraagd om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 7 januari 2021 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen: *"Bewijs te laste zijn, bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentierpersoon (...)"*.

Om aan te tonen dat zij ten laste was van haar vader, legde zij middels een brief van haar advocaat van 27 november 2020 volgende documenten neer:

- Arbeidsovereenkomst en loonfiches van de Belgische referentierpersoon van juni 2020 (1715,19 euro), juli 2020 (1679,94 euro) en augustus 2020 (1132,76 euro);
- bewijs vliegtuigtickets Griekenland van 24 augustus 2017, foto's van het vluchtelingenkamp in Griekenland.

3.6. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoekster met de voorgelegde stukken niet heeft aangetoond dat zij *"voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentierpersoon"*. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat verzoekster *"noch afdoende aangetoond (heeft) effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentierpersoon"*. In de beslissing wordt overwogen dat *"op geen enkele manier"* werd aangetoond dat verzoekster onvermogen was en dat daarnaast evenmin wordt aangetoond dat zij ten laste was. Hierbij wordt opgemerkt dat *"(h)et feit dat referentierpersoon zijn kinderen heeft bezocht in Griekenland, (...) geen afdoende bewijs (is) dat hij hen financieel/materieel ondersteunde om in hun levensonderhoud te voorzien. De brief van de advocaat stelt dat referentierpersoon betrokkene financieel ondersteunde, vóór zowel als na haar aankomst in België, maar hier wordt verder geen enkel bewijs van voorgelegd die de stelling bekrachtigt. De brief dient te worden beschouwd als een verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten."*

Er moet wel degelijk aangetoond worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en haar vader net voor de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine."

Het gegeven dat betrokkene sedert 12.10.2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.(...)”

3.7. In haar middel betoogt verzoekster in wezen dat het onderzoek naar het ‘ten laste’ zijn niet op een grondige manier zou zijn gevoerd. Verzoekster wijst erop dat zij slechts 18 jaar oud was toen zij Afghanistan verliet en slechts 19 jaar oud was toen zij Griekenland verliet en dat de voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn niet geldt voor een descendent die nog geen 21 jaar is.

Volgens verzoekster gaat de verwerende partij eraan voorbij dat haar vader het gezin steeds heeft ondersteund. Hierbij verwijst verzoekster naar het overzicht van Goffin Kortrijk waarbij geld naar Afghanistan werd overgemaakt, de reis van verzoeksters vader naar Griekenland, de foto's en het feit dat verzoekster sinds haar aankomst in België samenwoont en door hem zou worden ondersteund.

3.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de bewijzen van geldtransfers via Goffin tot eind 2015 (Verzoekschrift, bijlage 3) niet eerder ter beoordeling aan de gemachtigde van de staatssecretaris werden overgemaakt, waardoor deze laatste geen motiveringsgebrek kan worden verweten doordat met deze elementen geen rekening zou zijn gehouden. Vervolgens vloeit de voorwaarde dat de descendent ten laste dient te zijn van de Belgische referentiepersoon voort uit een feitelijke toestand waarbij er een materiële afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, of het land waar betrokkene het laatst heeft verbleven alvorens naar België te komen tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging. De noodzaak van ondersteuning dient te bestaan op het moment dat de descendent zijn aanvraag indient (cf. RvS 13 december 2016, nr. 236.753). Ongeacht het feit dat verzoekster slechts 18 jaar oud was toen zij Afghanistan verliet en 19 jaar oud was toen zij in Griekenland verbleef, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat verzoekster op het moment van het indienen van de aanvraag van een verblijfskaart als familielid ‘ten laste’ van haar vader bijna 23 jaar oud was, en dus wel degelijk diende aan te tonen dat zij ‘ten laste’ was van de Belgische referentiepersoon. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat er op geen enkele manier werd aangetoond dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag onvermogen was en dat er geen afdoende bewijs wordt geleverd dat de referentiepersoon haar materieel/financieel ondersteunde.

3.9. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 40bis en/of 40ter van de vreemdelingenwet, noch van artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

3.10. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“2.3.2. tweede middel: schending van het artikel 8 EVRM: recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven

1.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“ARTIKEL 8: Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

2.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden.

Er kan in casu niet worden betwist dat verzoekster deel uitmaakt van het gezin, allen samenwonende, bestaande uit:

- Vader (referentiepersoon)
- Moeder
- Broers
- Zussen

Verzoekster duidt op concrete wijze aan de hand van duidelijke elementen aan op welke wijze artikel 8 EVRM geschonden is.

- Verzoekster voegt een attest van gezinssamenstelling toe waaruit blijkt dat verzoekster is ingeschreven op het adres van vader (en rest gezin) (stuk 6)
- Vader onderhield reeds van in het land van afkomst (oorspronkelijk Afghanistan, later Griekenland) zijn gezin (stukken 3-5).

De aanwezigheid van effectief beleefde hechte banden staat ontegensprekelijk vast. Het gezin leeft tot op vandaag nog samen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden verzoekster, heeft tot gevolg dat verzoekster haar recht op een gezinsleven wordt ontnomen.

3.

Dat er in casus wel degelijk sprake is van een privé-en of familie-en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM staat onomstotelijk vast..

Dat er in casu sprake is van een inmenging door verwerende partij privé-en of familie-en gezinsleven van verzoekster staat buiten kijf.

Door het niet toekennen van een recht van verblijf van verzoekster houdt een manifeste schending in van artikel 8 EVRM."

3.11. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). 3.3.4. Verzoeker zou in België verblijven bij zijn ouders, broers en één van zijn zussen, maar de vraag rijst of deze situatie een beschermenswaardig gezinsleven oplevert in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Opdat een relatie tussen meerderjarigen, zoals *in casu* tussen verzoekster en haar Belgische vader, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, §33). Het komt aan verzoekster toe om concreet aannemelijk te maken dat er sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid. Uit de bespreking van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden was gebleken dat verzoekster niet op afdoende wijze had aangetoond dat er voorafgaand aan de aanvraag een bijzondere band van afhankelijkheid bestond.

Er lijkt dus *in casu* geen sprake te zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM. Bovendien gaat het *in casu* om een eerste toelating en niet over de weigering van een voortgezet verblijf, waardoor er geen sprake is van een inmenging in het recht op gezinsleven. Terloops wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet gepaard ging met een verwijderingsmaatregel zodat verzoekster haar huidige samenwoning met de rest van haar gezinsleden kan verderzetten.

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN